

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący **SSR Joanna Franckiewicz**

Ławnicy

Protokolant Agnieszka Moźdzerek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy ---

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 r. w Oleśnicy na rozprawie

sprawy

S. G. syna K. i J. z domu M.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 lutego 2013 r. w O. ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości- 1,29 promila alkoholu w wydychanym powietrzu co odpowiada stężeniu alkoholu we krwi,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

*****

I uznaje oskarżonego **S. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres **1 (jednego) roku**;

IV na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03.02.2013r.;

V na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony S. G. w dniu 3 lutego 2013 roku około godziny 22.45 spożywał w domu alkohol w postaci piwa. Po około 15 minutach zadzwonił do niego znajomy W. P. i poprosił, aby S. G. przywiózł go do domu, ponieważ nie może skontaktować się z rodziną i nie ma pieniędzy na taksówkę. S. G. zdecydował się pomóc znajomemu, ze względu na to, że był on osobą niepełnosprawną. Kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) oskarżony S. G. udał się na ul. (...) w O., zabrał W. P. i pojechał w kierunku jego miejsca zamieszkania.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego: S. G. – k. 12, 47)

Na ul. (...) w O. o godzinie 23.20 samochód marki A. (...) o nr rej. (...) prowadzony przez S. G. został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol Policji. W związku z wyczuwalną wonią alkoholu kierujący został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 1,29 promila przy pierwszym badaniu i 1,26 promila przy drugim.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego: S. G. – k. 12, 47, częściowo zeznania świadka: D. L. – k. 6, 48, protokół użycia A. z wydrukami – k. 2, świadectwo legalizacji – k. 3)

S. G. jest kawalerem. Posiada wykształcenie średnie. Nie ma stałej pracy. Utrzymuje się z prac dorywczych związanych z obrotem samochodami na rynku wtórnym.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 11, 47,

dane o osobie –k. 11-12,

S. G. była karany sądownie za przestępstwa oszustwa wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 24 września 2010 roku na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę, którą wykonano 8 marca 2012 roku.

(dowód: informacja o osobie z K. – k. 16)

Oskarżony S. G. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu z zastrzeżeniem, że nie wiedział, iż spożyty alkohol może spowodować u niego stan nietrzeźwości. Przedstawił przebieg wydarzeń zgodny z ustalonym powyżej stanem faktycznym. Wnosił o warunkowe umorzenie postępowania lub orzeczenie kary wnioskowanej przez prokuratora z jednoczesnym skróceniem zakazu prowadzenia pojazdów do 3 miesięcy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego: S. G. – k. 12, 47)

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego co do zasady zasługują na wiarę. Są one spójne i konsekwentne. Znajdują także potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach. Oskarżony wyjaśniał spontanicznie, opisując cały przebieg zdarzenia oraz powody popełnienia czynu. Jednocześnie jednak zdaniem Sądu na wiarę nie zasługują twierdzenia oskarżonego odnośnie faktu, że nie wiedział on, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. S. G. jednoznacznie bowiem stwierdził, że gdyby jego znajomy nie był niepełnosprawny to nie pojechałby po niego, bo „prawo jazdy jest niezbędne”. Zdawał sobie zatem oskarżony sprawę, że jest nietrzeźwy. Wiedział także jakie konsekwencje mogą wyniknąć z jego zachowania.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd kierował się wszystkimi zgromadzonymi w sprawie dowodami, w szczególności oparł się na zeznaniach D. L. a także zgromadzonych w sprawie dokumentach. W znacznej części uwzględnił także wyjaśnienia oskarżonego S. G.,

Na wiarę w pełnym zakresie zdaniem Sądu zasługują zeznania świadka D. L.. Jest on osobą obcą wobec oskarżonego, nie miał żadnego interesu w pomówieniu go. Złożył zeznania w krótkim czasie od popełnienia przestępstwa opisując

zdarzenie w sposób jasny i jednoznaczny. Ponadto jego zeznania w pełni znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonych w postępowaniu dokumentach oraz wyjaśnieniach oskarżonego.

Ustalając stan faktyczny Sąd wziął również pod uwagę zgromadzone w sprawie dokumenty, uznając, że są one autentyczne i zostały sporządzone w sposób rzetelny. Treść tych dokumentów znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Zdaniem Sądu zebrane w niniejszym postępowaniu dowody pozwoliły na przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu przestępstwa z art.178a§1 k.k.

Istotą występku z art. 178a § 1 k.k. jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości. Wobec niespornego w istocie stanu faktycznego nie ulega wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej, a więc w ruchu lądowym.

Ponad wszelką wątpliwość ustalono także, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w trakcie prowadzenia pojazdu. Przez pojęcie stanu nietrzeźwości rozumieć należy zdefiniowany w art. 115 § 16 k.k. przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wynik badania zawartości alkoholu we krwi S. G. wyniósł 1,29 i 1,26 promila, a więc przekroczył ustawowy limit i to w stopniu znacznym.

Sąd uznał, że działanie oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony poruszał się bowiem w stanie nietrzeźwości po drogach publicznych. Kierując pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu oskarżony popełnił przestępstwo umyślne polegające na naruszeniu wiążących go jako kierowcę podstawowych reguł ostrożności, polegających na unikaniu wszelkiego działania (zaniechania), które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Nie umknęło przy tym Sądowi, że oskarżony, popełniając przestępstwo, kierował się chęcią pomocy znajomemu. Tylko w niewielkim stopniu łagodzi to jednak negatywną ocenę zachowania oskarżonego, bowiem istniały inne możliwości pomocy W. P..

Przestępstwo zarzucone oskarżonemu można popełnić jedynie umyślnie i w taki też sposób działał oskarżony. S. G. dokonał czynu z pełną świadomością działania wbrew obowiązującym normom prawnym. Swoją umyślnością objął wszystkie znamiona zarzucanego przestępstwa. Zdaniem Sądu brak było także przeszkód do przypisania oskarżonemu zarzucalności jego bezprawnego i karygodnego zachowania. Oskarżony, jak sam podkreśla, posiada duże doświadczenie motoryzacyjne, które pozwalało mu ocenić jego zachowanie w świetle obowiązujących norm prawnych. W czasie popełnienia czynu nie wystąpiły także żadne wyjątkowe okoliczności wpływające na podejmowane przez niego decyzje, oskarżony nie znajdował się w niezwykłej sytuacji motywacyjnej, przeciwnie nic nie stało na przeszkodzie, aby był w stanie powstrzymać się od popełnienia zabronionego czynu. Sąd ma przy tym na względzie podnoszoną przez oskarżonego chęć pomocy oskarżonemu. Pomocy tej zdaniem Sądu oskarżony mógł jednak udzielić nie naruszając norm prawnych.

Podsumowując rozważania na temat winy oskarżonego, biorąc pod uwagę wiek, poziom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sytuację motywacyjną oskarżonego Sąd nie dopatrywał się okoliczności, które mogłyby wyłączyć lub ograniczyć winę oskarżonego. Co więcej, zdaniem Sądu, stopień winy oskarżonego należy określić jako znaczny.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd nie przychylił się do wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania. Zgodnie bowiem z art. 66§1k.k. stosowanie powyższej instytucji możliwe jest jedynie wówczas, gdy stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny. Nadto oskarżony był karany za przestępstwo umyślne.

Wymierzając oskarżonemu S. G. karę za przypisane mu przestępstwo Sąd kierował się wszystkimi dyrektywami z art. 53k.k. W szczególności baczyl, aby wymiar kary był współmierny do wskazanego powyżej stopnia winy i społecznej szkodliwości przestępstwa. Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego.

Niekorzystnie na wymiar kary wpłynął także fakt, że oskarżony poruszał się po drogach publicznych, gdzie ze względu na spowolnienie jego reakcji psychomotorycznej stwarzał realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, tym bardziej, że w czasie gdy oskarżony kierował samochodem było już ciemno, a jezdnia była mokra.

Z kolei jako okoliczność łagodzącą wymiar kary Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu. Łagodzące znaczenie, miała również motywacja oskarżonego przy popełnieniu przestępstwa.

Mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności i odnosząc do nich ustawowe dyrektywy wymiaru kary Sąd stanął na stanowisku, że właściwą reakcją karną wobec oskarżonego będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał przy tym, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, dlatego na mocy art 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata. Sąd w tym względzie kierował się preferencją ustawodawcy dla kar niepolegających na pozbawieniu wolności wyrażoną w art. 58 § 1 k.k., wedle której, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W ocenie Sądu taka sytuacja w przypadku oskarżonego nie zachodzi, a cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej mogą zostać zrealizowane w sytuacji, gdy oskarżony zostanie poddany próbie i w warunkach wolnościowych będzie musiał kontrolować swoje zachowanie, by nie wchodzić w konflikt z prawem i wykorzystać daną mu przez Sąd w ten sposób szansę. Sąd zawiesił zatem warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, wierząc iż cele zapobiegawcze i wychowawcze spełni dwuletni okres próby, a oskarżony uzna całe zdarzenie za nauczkę i przestrożę na przyszłość. Określony przez Sąd okres próby pozwoli w sposób wystarczający kontrolować zachowanie oskarżonego i ewentualnie zweryfikować postawioną przez Sąd pozytywną prognozę kryminologiczną. Ma to na celu rzeczywiste kontrolowanie zachowania oskarżonego i wyraźne wskazanie mu, że jego działanie jest na bieżąco sprawdzane i oceniane. Gdyby więc oskarżony zdecydował się wrócić na drogę przestępstwa, musi realnie liczyć się z tym, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności może zostać w stosunku do niego zarządzona i wykonana.

Na mocy art. 42§2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym określając jego wymiar na 1 rok. Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie orzeczenie powyższego środka było obligatoryjne, a Sąd wymierzył go w najniższej wysokości przewidzianej w art.43§1k.k. uznając, że będzie to adekwatna reakcja karna do stopnia zawinienia tegoż sprawcy oraz zagrożenia jakie stwarzał na drodze, kierując samochodem w stanie nietrzeźwości, a jednocześnie wystarczy do spełnienia celów kary w zakresie tak prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

Rozstrzygając o okresie zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd miał przy tym na względzie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2005r., w którym wyrażony został pogląd, że orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat dwóch wobec oskarżonego, u którego stwierdzono znaczny stan nietrzeźwości (1.6 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu) nie sposób określić inaczej jak łagodny (sprawa WA 33/05, OSNwSK 2005/1/2381, LEX 200681).

Mając powyższe na uwadze Sąd nie mógł uwzględnić wniosku oskarżonego o orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów jedynie na okres 3 miesięcy.

Jednocześnie na podstawie art. 63§2k.k. na poczet orzeczonego środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 03.02.2013r.

W ocenie Sądu wymierzona kara i środek karny zdolne są osiągnąć cele w ramach wskazań dyrektywy prewencji generalnej. Ponadto pozytywnie wpłyną na oskarżonego doprowadzając do jego społecznej readaptacji.

Rozstrzygnięcie co do opłaty sądowej i wydatków Sąd wydał na podstawie art. 624 k.p.k., biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonego, który jest obecnie bezrobotny i nie osiąga stałych dochodów.